

Am cunoscut un preot căruia îi venea greu să se roage duminică seara, pentru că era foarte obosit. Duminica era pentru el o zi istovitoare: mai întâi Liturghia, predica, apoi spovedanii și discuții cu oamenii până seara târziu. Se întorcea epuizat în camera lui. Într-una din aceste duminici, a intrat în chilie și a început să spună: Doamne, îmi pare rău, în noaptea asta nu pot să mă rog. Doamne, iartă-mă, în noaptea asta nu pot să mă rog. S-a plimbat prin cameră, repetând aceste cuvinte timp de o jumătate de oră. Și deodată Dumnezeu i-a deschis inima, descătușând înlăuntrul ei o nouă energie, care i-a dat puterea să se roage timp îndelungat. Dumnezeu i-a dăruit chip de pocăință, iar durerea și oboseala i-au fost adumbrite de puterea rugăciunii, și astfel el s-a rugat cu însuși cuvântul lui Dumnezeu, cu cuvintele Scripturii.

Uneori ni se pare că suntem sleiți de orice putere, că nu mai avem niciun strop de energie, și îi spunem lui Dumnezeu: Doamne, îmi pare rău, nu pot. Dar dacă izbutim să găsim un gând cu adevărat smerit care să ne atingă inima, atunci înlăuntrul nostru sunt descătușate noi energii și primim puterea să săvârșim ceea ce mai înainte ni se părea cu neputință. Problema este cum să găsim un astfel de gând smerit care să descătușeze acea energie. Cuvintele Scripturii ne ajută foarte mult în acest sens, ne sunt de mare folos. Dacă ne străduim să citim neîncetat Scriptura, din când în când unul din cuvintele ei se va aprinde în inima noastră și ne va insufla rugăciunea. E un lucru minunat să te rogi cu înseși cuvintele insuflate de Duhul Sfânt.

Sursa: urcusspreinviere.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 13 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfânta Treime
Marti 14 iunie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 18 iunie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 19 iunie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Evrei 11, 33-40; 12, 1-2; Ev. Matei 10, 32-33; 37-38; 19, 27-30; glas 8, voscr. 1 → Duminică întâi după Rusalii (a Tuturor Sfinților)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

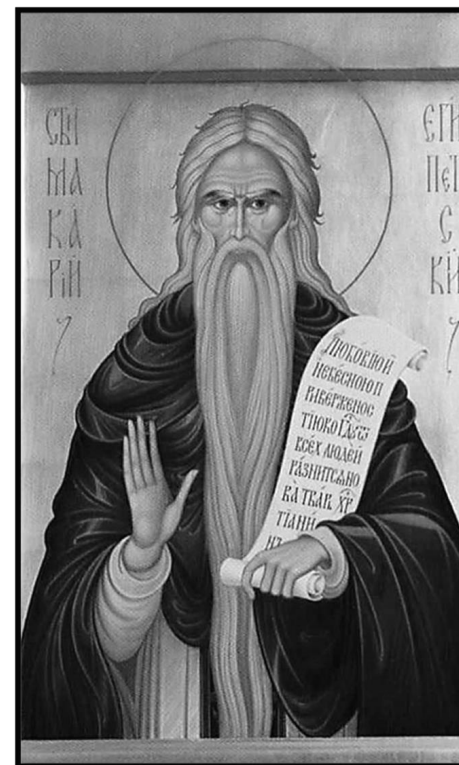

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Lumea este a lucra peste fire și a-ți împlini poftele trupului tău și a te griji mai mult de trup decât de suflet, a-ți petrece viața ta ostenindu-te mai mult pentru cele trupesti decât pentru cele sufletești și mai mult pentru agoniseala trupestă decât pentru cea sufletească. Aceasta este lumea, fiule.” – Patericul egiptean

Nr. 441 / 12 iunie 2022

SFÂNTUL
MACARIE EGIPTEANUL

300 - 390

SĂ CĂUTĂM SĂ RECÂȘTIGĂM MOȘTENIREA PIERDUTĂ

Darul harului divin, Duhul Cel Sfânt, se păstrează și se înmulțește prin smerenie și râvnă. Mândria și superficialitatea alungă însă harul ceresc.

Dumnezeu trimite bogățiile sale în mod gradat, în măsura stăruinței celui ce l le cere. Și, cu toate darurile primite, aceste suflete nu se cred a fi cineva, își simt permanent și nimicnicia și josnicia. Nu se încred în sine niciodată, ci dimpotrivă, de la Domnul așteaptă harul și împlinirea setei lor arzătoare după El. Și cu cât primesc mai mult, cu atât mai neînsemnate se simt, și ard nesățios după Mirele ceresc. Duhul Sfânt le aprinde din ce în ce mai tare.

Sufletele timide însă, care nu îndrăznesc să-L ceară pe Duhul

Sfânt, care se trândăvesc crezându-se incapabile de așa ceva, care se lasă pradă indiferenței și nu nădăjduiesc în Dumnezeu și în faptul că El poate să le schimbe, să le elibereze de patimi, aceste suflete pierd veșnicia din cauza lipsei lor de străduință. La fel și cele care s-au străduit, dar s-au delăsat, n-au mai perseverat, au căzut din nou; și căderea din urmă este cu mult mai grea și mai grozavă! Au nesocotit harul ceresc, l-au tratat cu neglijență, cu indiferență; drept este deci să nu-l mai primească niciodată!

Când harul de sus ne-a atins, vrem nu vrem, trebuie să urcam, să luptăm în continuare, altfel suntem pierduți. Cei care au primit mângâierea harului și se mulțumesc cu această mângâiere, cu această plăcere spirituală și se încred în aceasta, trăind fără grijă, curând de tot vor cădea în mândrie, inima lor nemaifiind zdrobită și gândurile lor nefiind pline de smerenie. Ei se cred ajunși pe o înaltă treaptă a desăvârșirii, sunt mulțumiți de ei și, fără să-și dea seama, alunecă jos de tot din cauza neatenției lor și a încrederii în sine și în puterile lor. Părerea lor înaltă despre ei înșiși îi face să piardă și puținul har ce li se dăruise; Iisus a spus-o doar: „Celui ce are i se va da, iar celui ce n-are și ce i se pare că are i se va lua”. Celui care Îl iubește cu adevărat pe Hristos, chiar de-ar face mii de fapte bune, tot i se va părea că n-a făcut nimic încă. Niciodată nu se va lăuda cu faptele sale. Chiar de ar posti până s-ar usca,

tot nu va crede că s-a înfrânat. Chiar de va înțelege lucruri tainice și va avea descoperiri cerești, i se va părea că nimic nu știe încă. Unul ca acesta se topește de dorul după Dumnezeu și nimic altceva nu mai știe.

Se află într-o continuă și înfrigurată așteptare, cuprins de dorința arzătoare de a se uni cu Hristos. Așteptarea aceasta îi este susținută de credința certă că va obține până la urmă mântuirea deplină, scăparea de patimi și sfințirea trupului ca să-L poată primi într-însul pe Duhul Sfânt. Sunt necesare însă încercări multe, grele și neîncetate pentru a determina un suflet să ajungă în starea aceasta. Este vorba de o maturitate spirituală ce se câștigă după multă experiență. Și numai dacă va rezista tuturor ispitelor ce i se pregătesc de către răutatea diavolului și nu va cădea, ci le va birui prin răbdare, numai atunci acest suflet se va învrednici de darurile Sfântului Duh. Sfințenia nu coboară pe pământ decât în aceste vase alese, care s-au curățit cu multă străduință și cu muncă istovitoare.

Să căutăm deci să recâștigăm moștenirea pierdută, să avem frică și credință în Dumnezeu, însă fără a-l cerceta intențiile. Mintea noastră este prea mică și nu poate cuprinde infinitul. Noi înșine nu putem ști cum iau naștere gândurile noastre atât de variate; cum vom avea deci pretenția să declarăm că am înțeles intențiile lui Dumnezeu?! Cel ce se afundă în cercetare se rătăcește, căutând să afle ce și cum lucrează Dumnezeu. Pe

Dumnezeu nimeni nu poate să-L înțeleagă. Când copilul sugă laptele mamei nu se întreabă cum și de unde vine el, ci soarbe și se satură. Așa și noi să luăm din Dumnezeu ceea ce ne trebuie nouă, ceea ce ne vindecă sufletele noastre.

Dumnezeu este chiar în noi înșine, dar noi nu știm. Hristos ni-L descoperă nouă înșine; pe El să-L ascultăm, El este mesagerul lui Dumnezeu, El a fost om trupesc ca noi, a vorbit ca noi, ne-a dat învățături. Nimic altceva nu ne mai trebuie. Să împlinim deci cuvântul lui Hristos, și vom ști tot ce ne trebuie despre Dumnezeu. Ba, mai mult, vom trăi împreună cu El, căci El va veni și Se va odihni și-Și va face locuință în inima celui ce-L iubește. Dumnezeu ne cere iubirea și prin iubire El ne trimite și cunoștință. Cel care-L iubește pe Dumnezeu devine un teolog fără să știe și fără să vrea.

Pecetea lui Dumnezeu se va așeza pe cei curați, pe cei care ascultă glasul lui Dumnezeu, care ni S-a făcut nouă cunoscut prin Iisus Hristos. Cuvântul lui Dumnezeu este hrana sufletelor noastre, așa cum i-a fost lui Moise, care a postit pe munte 40 de zile și, când s-a întors, nu slăbise deloc, ci era plin de strălucire. Acea strălucire simboliza focul divin din sufletele dreptilor, ce se va arăta la înviere. Sufletele acestea devin o biserică a lui Dumnezeu, pentru că ele au lăsat totul, ca Maria, sora Martei, și s-au așezat la picioarele Domnului. Celui care iubește, ascultă și stăruiește în dragostea lui,

Dumnezeu îi urmărește sufletul și îi trimite putere ascunsă. Vine întotdeauna un semn de sus că Dumnezeu ne-a ascultat rugăciunile și acest semn ne întărește, ne dă siguranță mai mare și ne aprinde dragostea și mai mult. Așa cum a spus El despre Maria, care-L iubea, acele cuvinte care i-au dat ei putere și duh și au umplut inima ei: „Maria partea cea bună și-a ales”...

Celor care lasă totul pentru Dumnezeu, Acesta le va trimite Duhul Adevărului, Mângâietorul sufletelor lor. Omul ceresc se unește cu omul pământesc și Domnul Se descoperă sufletelor acestora și îi învață totul.

Sursa: **cuvantul-ortodox.ro**

PĂRINTELE ZAHARIA ZAHAROU

DOAMNE, ÎMI PARE RĂU, NU POT!

Uneori vrăjmașul ne împiedică să ne rugăm cu mintea, punând stăpânire pe toate gândurile noastre. Alteori din pricina oboselii sau a unei suferințe nu ne putem aduna mintea la rugăciune. Atunci strigăm la Dumnezeu: Doamne, vezi că vrăjmașul mi-a luat cu totul în stăpânire mintea, dar primește măcar această sărmană rugăciune a mea. Începem să facem metanii și, treptat, dobândim putere pentru rugăciune.